

Delfin Tuna

“Denizaşırı Dostluk” öyküsü
7. sınıf öğrencisi
İstanbul, Terakki Vakfı Özel Şişli
Terakki Ortaokulu

DENİZAŞIRI DOSTLUK

“Allah bereket versin,” dedi Hayriye Hanım. Ben de ona gülümseyip, “İyi günler,” dedim. İşte, günün son müşterisi de gitmişti. Kalbime bir acı saplandı, bugün dükkânı erken kapatacaktım, bir daha açmamak üzere... Sokakta top oynayan çocuklar da yoktu bugün. İçimdeki ıssızlığın başlangıcını bağıyordu yağmur acımasızca. Sanki bugünün geçmişimle, anılarımla vedam olduğunu biliyormuş gibi...

Dükkânıma bir göz attım, bir türlü yenisini alacak parayı bulamadığım o yanıp sönen ampul bile bugün güzel görünüyordu bana. Bir de şu renkli şekerler vardı, Osman’la çocukluğumuz boyunca tadını merak ettiğimiz şekerler... Babam hiç izin vermezdi yememize.

Hatırlıyordum, babamın dükkânı bana emanet ettiği gün nasıl koşu koşu gelmiştik Osman’la dükkâna. O gün de yağmurluydu hava, sırsıklam adeta iki haylaz

çocuk gibi dalıvermiştik buraya. Sonunda o gün yemiştik de o şekerleri, ben o gün şekerlerin tadının ötesini keşfetmişim. O şekerleri tatlı yapanın ne olduğunu öğrenmişim. Dostluğumuzdu, çocukluk hayallerimizdi ve belki de renkleriymiş, tıpkı bizim ruhumuz gibi rengârenk...

Bir avuç aldım onlardan. Evet, belki can dostumu, vatanımı, dükkânımı kaybediyordum, ama anılarımı kaybetmeye hiç niyetim yoktu. Şekerleri cebimde sıkıca tuttum, sarılır gibi o günlerin hatırasına. Sonra da sonuna kadar açık bırakarak kapıyı, çıktım dükkânımdan. O da benim gibi silinip gitsin istemiyordum İzmir’den. Olur ya, belki biri girerdi dükkâna, ihtiyacını alırdı, o gece çocukları yatağa tok giderdi. Hatta belki beni hatırlardı. “Yurduna geri dönen Deke,” diye. Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının arasından acı acı gülümse dim. Ben burada doğmuştum oysa...

Yıllar film şeridi gibi gözümün önünden geçti. Osman’la ağaca tırmanırken düşüp eve hıçkırık hıçkırık gidişimiz, annemin portakal kokan eşarbına bastırarak bize sarılması, evin yanındaki boş arazide bıkip usanmadan top koşturmamız... Kavgalarımız, barışmalarımız... Oysa Yunanistan’da nasıl selamlaşırlardı onu bile bilmezdim.

Düşünceler beynimde fır fır dönerken, birden Terzi Mustafa’nın rüzgârda hafifçe sallanan soluk kırmızı tentesi çarptı gözüme. Osman geçti gözümün önünden, küçükken yırtık ayakkabılarımızla okula koşuşturmalarımız... Koşarak girdim dükkâna, içeri girdiğimde nefes nefese kalmıştım.

“Hoş geldiniz efendim, bu ne telaş!” dedi Mustafa.

“Zamanım dar,” dedim ve elimi cebime attım, ne

kadar param varsa tezgâha bırakıp, “Eğer ayakkabısı yırtık, elbisesi sökük bir çocuk görürsen, hesabı buradan alıp dik. Sağlıcakla,” dedim ve Mustafa’nın şaşkın bakışları arasında dükkândan çıkıp yağmurun arasında kayboldum.

Saçmaydı belki yaptığım, ama biliyordum ki, başka Deke ve Osmanlar da vardı İzmir’de; belki çoğunun da beraber yaşlanma olanağı olacaktı. Belki geri döne mezdim Osman’la geçirdiğim sefil ama bir o kadar da mutlu geçen çocukluğuma, ama başka çocuklarinkini bir parça olsun iyileştirebilirdim.

Geminin sireniyle düşüncelerim bölündü, çabuk olmalıydım. Görüşümü engelleyen yağmur damlalarına elimi siper ederek koşmaya devam ettim. Osman’ı belki son bir kez görmeliydim. Gördüğüm manzara karşısında donakaldım, o sessiz sakin mahallemizde gözümün alabildiğince insan, aklımda tek soru vardı. Osman neredeydi?

Koşarak kalabalığın içine daldım. Avucumun içi gibi bildiğim renkli sokaklar nasıl değişmişti bir günde, nasıl da farklıydı... Osman’ı bulamamıştım, son bir umutla her zaman uğradığı kahveye gittim, orada da yoktu. Bir kez daha siren acı acı bağırdı, zaman daralmıştı, yoksa vedalaşamayacak mıydık can dostumla?

İçimde tarifsiz bir sıkıntı, eve girdim aceleyle, önemli eşyaları yanıma almalıydım ancak Osman’la, kardeşimle oturup saatlerce sohbet etmeyeceksem koltukların, sandalyelerin ne değeri vardı? Birbirimize müjdelermizi yazmayacaksak, mektupların ya da kenarda kaderini kabullenmiş olan tozlu tavlânın? Osman’la tatlı bir rekabetle oynayıp yine aynı yerine kaldırmayacaksam ne değeri vardı? Son beş dakikam bile

olabilirdi bu, olmam gereken yer bu ev değildi.

Kapıdan bir hızla çıktım, Osman karşımda duruyordu. Sarıldık birbirimize, ağlıyordu Osman. Yıllardır görmemiştım ağladığımı. Yeri geldiğinde kardeşim, yeri geldiğinde babam ve bazen öğretmenim olan bu insandan uzak geçirdiğim her ânın pişmanlığını yaşıyordum.

“Hadi be adam! En kıymetlileri al ve çık!” diye bağırdı bir erkek sesi dışarıdan.

Ayrıldık.

“Bana bak, sakın ağlama. Orada çok güzel bir hayatın olacak. Senin kanın hep burada, bunu biliyorsun,” dedi.

Öyle ya, on yaşındayken kan kardeş olmuştuk, kanlarımız karışmıştı bir defa, aynı kan torunlarımızın damarlarında da akacaktı yıllar boyunca.

“Tamam,” dedim. Ne diyebilirdim ki? Biliyordum, sesim çatlayacaktı. Buruk bir “Hadi...” döküldü dudaklarımdan. Ağır ağır karışım kalabalığa. Gözyaşları, kucaklaşmalar, teselliler arasında beni can dostumdan ayıracak olan gemiye doğru yürüdüm. Kendime bir köşe bulup yerleştim.

Gemi yavaş yavaş hareket etmeye başladı, yerimden kalkıp baktım uçsuz bucaksız Ege Denizi’ne, vefalı bir dost bildiğim derin maviliklere... Nereden bilebilirdim bir gün can dostumla arama gireceğini? Bir de İzmir’ime baktım son kez, anılarıma, dostlarıma, mutluluklarıma ve bu mutlulukların sebebi can dostum *Osman*’a... Kalabalık arasında el sallıyordu bana. O an neler vermezdim rıhtımda bekleyen onca insan arasında olabilmek için... ■